

Dragan M. Babović

BIĆE NEŠTO OD TEBE

Milenko je bio dobar đak. Nije bio najbolji ali ni najlošiji. Držao se srednje linije. Podjednako ga nisu privlačili ni nauka, ni umetnost ni sport. Učio je samo onoliko koliko je morao. Nije imao velike planove u životu. Bio je dosta realan. Nije verovao u nešto što ne vidi i nervirale su ga maštovite priče. S obzirom na takvu konstituciju, nije bio mnogo sklon analizi, a samim tim ni kritičnosti. Živeo je od malena bez oca, koji je napustio njegovu majku kada je on imao samo pet godina, tako da ga se više i ne seća. Majka je celog života bila nekako razočarana i vaspitavala ga je tako da nikom mnogo ne veruje i da ne očekuje mnogo od života.

Milenko je, idući tako nekom srednjom linijom u životu, ipak završio sve škole. Kako nije bio preduzimljiv, a ni sposoban da uradi nešto sam za sebe, majka ga je preko veze, jer je radila kao kafe kuvarica u pariking servisu, zaposlila u tom državnom parapolijskom preduzeću. Zadatak mu je bio da se sa drugovima vozi gradom u pauku ceo dan, da uočava nepropisno parkirane automobile i da pomaže kolegama da se nečiji auto podigne i odnese na parking.

Zanimljivo je da je taj posao počeo da mu se dopada. Njegovo hladno srce bilo je nepokolebljivo. Krivci, čija je vozila dizao, su pokušavali raznim pričama pa i suzama da ga ubede da im spusti auto i da im ne naplati kaznu, ali je on bio nesalomljiv. Za petnaest godina, koliko je već radio taj posao, nikom nije udovoljio. Imao je najbolji učinak. Prvi put u životu ga je neko pohvalio za trud, a to je bio njegov šef. Čak mu je jednom prilikom rekao - "Biće nešto, ipak, od tebe".

Ova rečenica, koja bi svakom ulila nadu u bolju budućnost, uplaši našeg junaka, koji nije ništa želeo da menja u svom životu.